

РЕШЕНИЕ

№ 353

гр. Перник, 29.10.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЕРНИК, ТРЕТИ ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и девети септември през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: КРИСТИАН Б. ПЕТРОВ

Членове: РОМАН Т. НИКОЛОВ
КАМЕЛИЯ Г. НЕНКОВА

при участието на секретаря ЗЛАТКА М. СТОЯНОВА
като разгледа докладваното от КАМЕЛИЯ Г. НЕНКОВА Въззивно гражданско дело № 20211700500381 по описа за 2021 година

С решение № 260273 / 04.03.2021г., постановено по гр.д. № 4453/2020г. по описа на Пернишкия районен съд е признато за установено по искове, предявени от “Топлофикация- Перник”АД, гр.Перник, срещу Община Перник, че ответникът дължи на ищеца сумата от 341,70 лева, представляваща стойност на доставена, ползвана, но незаплатена топлинна енергия за апартамент - общинско жилище, находящо се в *** за периода от 10.07.2018г. до 01.09.2018г. включително и сумата от 62,29 лева, представляваща законна лихва за забава за периода от 10.07.2018г. до 08.06.2020г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване в съда на заявлението по чл. 410 ГПК - 23.06.2020г. до окончателното ѝ изплащане, за които суми по ч. гр. дело № 02955/2020г. по описа на Районен съд - гр. Перник е издадена Заповед за изпълнение на парични задължения по чл. 410 от ГПК, като са отхвърлени исковете в останалата им част, като неоснователни. Със същото решение е отхвърлен предявеният от Община Перник срещу Ю. О. Г. осъдителен иск за сумата 728,10 лева, представляваща незаплатени разходи за ползване на имот, а именно: стойността на топлинна енергия, доставяна за топлофициран имот, находящ се в *** за периода от 01.05.2018г. до 31.10.2018г., както и сумата от 122,80 лева - лихва за забава за периода от 10.07.2018г. до 08.06.2020г.

В срок са постъпили въззивни жалби от “Топлофикация- Перник” АД и от Община Перник.

“Топлофикация- Перник” АД е обжалвала решението в частта му, с която предявените иски са отхвърлени. Поддържа, че решението е неясно и немотивирано, тъй като съдът се е произнесъл в противоречие със събраните по делото доказателства.

Община Перник е обжалвала решението изцяло. Поддържа, че същото е неправилно, незаконосъобразно и постановено при нарушение на материалните и процесуални норми на закона, тъй като в противоречие със събраните по делото доказателства съдът е отхвърлил обратния иск.

В срока по чл. 263, ал. 1 ГПК не са постъпили отговори на въззивните жалби.

Въззивният съд е намерил, че жалбите са допустими. и на основание чл. 267, ал. 1 ГПК е изготвил проекто-доклад по делото, обявен в с.з. за окончателен и е насрочил делото.

В проведеното по делото съдебно заседание не са се явили представители на страните по делото. Съдът е докладвал постъпили по делото два броя молби, респективно от постъпила молба от Община - Перник от 28.09.2021 г. е, с която моли да се даде ход на делото в отсъствие на нейн представител, поддържат въззивната жалба, нямат доказателствени искания, нямат възражения по доклада. В останалата част молбата има характер на писмена защита. Претендират разноски във въззивното производство за което прилагат списък по чл. 80 от ГПК. На 27.09.2021 г. е постъпила молба от Топлофикация - Перник АД, с която моли делото да бъде разгледано в отсъствие на представител на дружеството, не възразяват да бъде даден ход на делото, поддържат изцяло депозираната въззивна жалба, нямат възражение по изготвения доклад, няма да сочат допълнителни доказателства и нямат доказателствени искания. В останалата част има характер на писмена защита. Претендират разноски, съгласно списък по чл. 80 от ГПК. Двете молби са били приети от съда.

Окръжен съд Перник, след като прецени събраните по делото доказателства и доводите на страните намира за установено следното:

След като взе предвид направените с жалбите възражения и по реда на чл. 269 ГПК, Окръжен съд Перник приема за установено следното:

Въззивните жалби са подадени в срока по чл. 259 ГПК, от легитимирани лица - страни в процеса, срещу подлежащ на обжалване акт, поради което и са допустими, като с дената се обжлва частично решението, с втората жалба решението се обжалва в неговата цялост.

Първоинстанционното решение е валидно и допустимо, постановено в рамките на правораздавателната власт на съдилищата по граждански дела и в съответствие с

основанието и петитума на искането за съдебна защита.

Относно правилността на обжалваното решение, с оглед предмета на спора, очертан от въззивните жалби и доводите на страните, се установяват следните относими за спора факти:

Пред районния съд са били предявени обективно кумулативно съединени положителни установителни искове от “Топлофикация Перник” АД, с ЕИК:113012360 и със седалище и адрес на управление: гр. Перник, жк. „Мошино“, ТЕЦ “Република”, с правно основание чл. 422 ГПК вр. с чл. 79, ал. 1 ЗЗД вр. чл. 150 ал. 1 ЗЕ и с правно основание чл. 422 ГПК вр. с чл. 86, ал. 1 ЗЗД и предявените по реда на чл. 219, ал. 3 ГПК обратни искове от Община Перник с правна квалификация чл. 232, ал. 2, пр. второ ЗЗД вр. чл. 79, ал. 1 ЗЗД и чл. 86, ал. 1 ЗЗД.

Съдът при разглеждането на исковата претенция на първоначалния ищеца по делото “Топлофикация Перник” АД, с ЕИК:113012360 е счел, че видно от изложените мотиви в съдебния акт, че не се спори по делото, а и от приетите по същото писмени доказателства се установява, че процесното жилище – апартамент, е собственост на Община Перник, че ответника по главния иск се явява клиент на топлинна енергия. От представения по делото Договор за наем № ***, обаче, се установява, че считано от *** Община Перник съдът е заключил, че Общината е предоставила ползването на процесния имот под наем на Ю. О. Г.. Поради това съдът е извел извод че ответникът по главния иск – Община Перник, е активно процесуално легитимиран да отговаря за задълженията на процесния имот само за част от исковия период, а именно: за времето от 01.05.2018г. до 15.09.2018г.

Съдът е кредитирал изслушаните пред него експертни заключения по допуснатите СИЕ И СТЕ, като е поставил същите в основата на своите правни изводи и посочвайки, че в сгради - етажна собственост, разпределението на топлинната енергия се извършва по системата за дялово разпределение. Топлинната енергия за отопление на сграда - етажна собственост, е определена от закона като разлика между общото количество топлинна енергия за разпределение в сградата и количеството топлинна енергия за гореща вода. От своя страна топлинната енергия за отопление се разделя на топлинна енергия за отопление на имотите, топлинна енергия, отдадена от сградната инсталация и топлинна енергия за отопление на общите части (чл. 142, ал. 1 и 2 ЗЕ), като последните два вида топлинна енергия съгласно чл. 143, ал. 3 ЗЕ се разпределя между всички потребители пропорционално на отопляемия обем на отделните имоти по проект. Според чл. 153 ЗЕ всички собственици и титуляри на вещно право на ползване в сграда - етажна собственост, присъединени към абонатна станция или към нейно самостоятелно отклонение, са потребители на топлинна енергия и са длъжни да монтират средства за дялово разпределение по чл. 140, ал.1, т. 3 на отоплителните тела в имотите си и да заплащат цена за топлинна енергия при условията и по реда, определени в съответната наредба по чл. 36, ал. 3.

От изложеното е счел, че видно, че договорът между страните по делото е специфичен такъв, който възниква по силата на закона и чието съдържание се определя от закона и общите условия, поради което и приложението на общите принципи на гражданското право е силно ограничено. Топлофикационните дружества имат не привилегията, а задължението да доставят топлинна енергия на всички потребители, без каквато и да е възможност да избират своите контрагенти, което е характерно при свободата на договаряне. Цената, по която предлагат топлоснабдителните услуги се регулира административно от КЕВР и не може да бъде свободно договорена от доставчиците. Закона за енергетиката не предвижда друга система за разпределение на топлинна енергия между потребителите в сгради - етажна собственост, освен системата за дялово разпределение. При тази система потреблението на топлинна енергия е строго индивидуално за всеки отделен потребител, независимо от обема на жилището и се отчита от монтираните в имота уреди за дялово разпределение. Топлинната енергия за отопление на отделните имоти в сградата се разпределя въз основа на дяловите единици, определени по индивидуалните разпределители, монтирани на отоплителните тела. За разлика от топломера, измерващ във физически мерни единици, разпределителите отчитат бездименсионна величина (брой деления),

която е реципрочна на потребената енергия от отоплителното тяло. След отчета на показанията на всички индивидуални разпределители, монтирани в СЕС се вижда енергийната равностойност на една дялова единица (посочва се в изравнителните сметки). Произведението на отчетените деления във всеки отделен имот с енергийната равностойност на дяловата единица определя реалната консумация на топлинна енергия в имота, която се остойностява по действащата за периода на изравнение цена на топлинната енергия. При тази система от значение за размера на сумите, дължими за топлинна енергия са индивидуалното реално потребление, което от своя страна зависи в голяма степен от характеристиките на отоплявания имот като изложение, местоположение (етаж, разположение сред останалите имоти), наличие на изолация и др. подобни.

Следва да се отбележи, че договорът между страните по делото възниква по силата на закона и съдържанието му се определя от закона и общите условия, поради което и приложението на общите принципи на гражданското право е силно ограничено. В този смисъл и процесът на доказване на дължимите суми се различава съществено от този на другите търговски сделки. Съгласно чл.26, ал.1 от Общите условия продавачът изпраща писмени уведомления на купувачите за определените от него месечни дължими суми за топлинна енергия със съдържание определено в същата разпоредба, като съгласно чл.27 ал.4 от същите Общи условия едва след плащане на дължимите суми продавачът издава документ- квитанция. Ищцовото дружество ежесечно изготвя квитанции с подробни данни за начисляване на суми за топлинна енергия по компоненти: за отопление на имот, сградна инсталация, общи части, топла вода, такса мощност, сума за дялово разпределение и т.н., като потребителят получава квитанцията след заплащане на сумата. Счетоводството се основава на изготвените квитанции, а потребителите получават разписка с идентично съдържание за дължимите суми ежесечно.

Съгласно чл.34 от Общите условия купувачите са длъжни да заплащат месечните дължими суми за топлинна енергия в тридесетдневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят, като дължимата сума от изравнителните сметки се заплащат също в такъв тридесетдневен срок.

С тези доводи и от изслушаната и приета като доказателство по делото съдебно-икономическа експертиза съдът е посочил, че размерът на задължението на ответника, досежно процесния имот, представляващо главница за доставена, ползвана, но незаплатена топлинна енергия за исковия период е в размер на 728,10 лева. С оглед тези обстоятелства, в синхрон с липсата на ангажирани по делото доказателства, сочещи за извършено плащане от страна на ответника, предявения от ищеца иск с правно основание чл. 422 ГПК вр. с чл. 79, ал. 1 ЗЗД вр. чл. 150 ал. 1 ЗЕ ПРС е заключил, че искът се явява основателен за сумата от 341,70 лева за периода от 10.07.2018г. до 01.09.2018г., а в останалата му част следва да бъде отхвърлен, като неоснователен. На следващо място е посочил, че от съдебно-икономическа експертиза се установявало още, че на ищцовото дружество се дължи и сумата от 122,80 лева, представляваща размера на обезщетението за забава на месечните плащания за периода от 10.07.2018г. до 08.06.2020г. С оглед на това обстоятелство и предвид частичното уважаване на главния иск, съдът намерил, че предявения от ищеца иск с правно основание чл. 422 ГПК вр. чл. 86 ЗЗД следва да бъде уважен до размера от 62,29 лева и отхвърлен в останалата му част.

На основание чл. 86 ЗЗД съдът посочил, че ответникът дължи и законната лихва за забава върху главницата от 341,70 лева, считано от подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение – 23.06.2020г. до окончателното ѝ плащане.

По основателността на предявените по реда на чл. 219 ГПК осъдителни искове, ПРС е отхвърлил същите като неоснователни, със следните доводи: по предявените по реда на чл. 219, ал. 3 ГПК обратни искове с правна квалификация чл. 232, ал. 2, пр. второ ЗЗД вр. чл. 79, ал. 1 ЗЗД и чл. 86, ал. 1 ЗЗД, следва да се разгледат, доколкото частично са уважени главните искове.

Съгласно чл. 232, ал. 2, пр. второ ЗЗД наемателят е длъжен да заплаща разходите,

свързани с ползването на вещта, сред които са и тези за стойността на ползвана топлинна енергия.

В тежест на Община Перник е да докаже наличието на възникнало наемно правоотношение с Ю. О. Г., отнасящо се за процесния период за общинско жилище с адрес ***.

Съгласно чл. 45а, ал. 1 ЗОС, вр. чл. 43, т. 1 ЗОС условията и редът за установяване на жилищни нужди и за настаняване под наем в жилищата на лица с жилищни нужди се определят с наредба на общинския съвет.

В тази връзка е приета Наредба за реда и условията за управление и разпореждане с общински жилища на територията на община Перник (Приета с Решение №1147/23.07.2015г. на Общински съвет Перник, изм. и доп. с Решение № 468/29.10.2019г. на ПАС; изм. и доп. с Решение № 293 от 25.09.2020г.). В наредбата (в редакцията към релевантния исков период, а и към настоящия) е предвиден смесен фактически състав за възникване или продължаване на наемното правоотношение: заповед на кмета – чл. 21, ал. 1 от наредбата и писмен договор за наем по чл. 24, ал. 1 от наредбата, в който се определят: правата и задълженията на наемателя и наемодателя; наемната цена; заплащане на консумативи и такса смет; отговорността при неизпълнение; поддържането и други условия по наемното правоотношение. В чл. 28 от Наредбата пък е решен въпросът за резервно жилище.

По делото от страна на ищеца по обратния иск, ПРС е посочил, че са представени заверени копия на Заповед № 1371/22.08.2018г. на Кмета на Община Перник и Договор за наем № ***, от които се установява, че считано от *** Община Перник е предоставила ползването на процесния имот под наем на Ю. О. Г..

Обратният иск, обаче, е предявен при условието, че Община Перник бъде осъдена да заплати на ищеца по главния иск предявените вземания, то петитумът е формулиран в смисъл, че искът се предявява до размера, за който евентуално се уважава главния иск. Такова формулиране на петитума не е недопустимо, тъй като спорното право е очертано като страни, а размерът му е пряко свързан с размера на главния иск, връзката с който е и условие за предявяване на обратния иск.

В случая, обаче, главния иск е уважен частично, за период от време, през който Община – Перник и ответникът по обратния иск не са се намирали в обигационни отношения. Поради това, обратния иск следвало да бъде отхвърлен, като неоснователен.

След като взе предвид направените с жалбата възражения и по реда на чл. 269 от ГПК, Пернишкият окръжен съд, за да се произнесе взе предвид следното :

Решението на районния съд е валидно и допустимо, като съдът относно неговата правилност и основателността на жалбите намира следното:

От изготвените и приети по делото съдебно-техническа експертиза и съдебно-икономическа експертиза се установява, че до процесния имот е доставена топлинна енергия на стойност, посочена в исковата молба.

С оглед направените във въззивната жалба изявления от жалбоподателя “Топлофикация- Перник”АД и от Община Перник, то “Топлофикация- Перник”АД е обжалва решението в частта му, с която предявените искове са отхвърлени. Поддържа, че решението е неясно и немотивирано, тъй като съдът се е произнесъл в противоречие със събраните по делото доказателства.

Съдът намира следното във връзка с възраженията в жалбата, съотнесени и към доказателствата, събрани пред първата инстанция и доводите изведени от ПРС въз основа на същите:

Съгласно приетото в ТР 2/2017 г. на ОСГК на ВКС клиенти на топлинна енергия за битови нужди могат да бъдат и правни субекти, различни от посочените в чл. 153, ал. 1 ЗЕ, ако ползват топлоснабдения имот със съгласието на собственика и са сключили договор за продажба на топлинна енергия за битови нужди за този имот директно с топлопреносното предприятие. Договорът между това трето ползващо лице и топлопреносното предприятие подлежи на доказване по общия ред на ГПК. Разпоредбата на чл. 153, ал. 1 ЗЕ императивно установява кой е страна по облигационното отношение с топлопреносното предприятие, като меродавно е **притежанието на вещно право върху имота - собственост или вещно право на ползване.**

Видно от представените и приети пред първата инстанция писмени доказателства, се установява следното:

Страните не спорят, че имот с адрес *** е собственост на Община Перник, поради което този факт се установява и от събраните по делото пред ПРС писмени доказателства.

По делото са приложени извлечение от сметка и общи условия за продажба на топлинна енергия за битови нужди.

Приложен е препис на договор за наем № *** **отнасящ се за жилище с адрес:***, тоест процесното такова.** По делото от страна на ищеца по обратния иск, пред първата инстанция са представени заверени копия на Заповед № *** на Кмета на Община Перник и Договор за наем № ***, от които се установява, че считано от *** Община Перник е предоставила ползването на процесния имот под наем на Ю. О. Г..

По делото е изслушано и прието заключение на съдебно - техническа експертиза. От същата се установява, че процесният имот се намира в топлоснабдена сграда. Установява се наличието на система за дялово разпределение в СЕС. Установява се наличието на сключен договор между ищцовото дружество и фирмата за дялово разпределение. От заключението на същата експертиза се установява, че уредът за търговско измерване, монтиран в абонатната станция (топломер), е преминал задължителните периодични метрологични проверки, съответства на одобрения тип, годен е да се използва за търговски измерване и показанията му могат да се считат за достоверни. Вещото лице посочва, че показанията на топломера са отчитани ежемесечно, което е констатирано от направената проверка по карнетите, водени в

топлофикационното дружество. Нетното количество топлинна енергия е определяно съгласно Наредбата №16 – 334 от 06.04.2007г., тъй като от брутната топлинна енергия (отчетената по показанията на топломера) са приспаднати технологичните загуби на топлоенергия. Изпълнено е изискването на посочената наредба, касаещо разпределение на нетното количество потребена топлинна енергия между собствениците на имоти в сграда на етажна собственост (СЕС). Не е констатирана разлика между нетната енергия и енергията за разпределение по имоти в СЕС. От обсъжданото заключение съдът достига до извод, че изравнителните сметки са изготвяни ежегодно, след проведени отчети за потреблението на топлинната енергия в СЕС. Преизчислените суми са отразени в индивидуалните сметки по имоти.

От СТЕ се установява и обстоятелството, че между ищцовото дружество и фирмата за дялово разпределение е подписан договор, уреждащ взаимоотношенията между тях, чието действие не е прекратено към исковия период.

От изслушаната и приета като доказателство по делото съдебно-икономическа експертиза се установява, че размерът на задължението на ответника, досежно процесния имот, представляващо главница за доставена, ползвана, но незаплатена топлинна енергия за исковия период е в размер на 728,10 лева, тоест размерите на претенцията за периода са съответни на заявените в исковата молба, респ.- сумата от 728,10 лева, представляваща стойност на доставена, ползвана, но незаплатена топлинна енергия за апартамент – общинско жилище, находящ се в *** за периода от 01.05.2018г. до 31.10.2018г. включително и сумата от 122,80 лева, представляваща законна лихва за забава за периода от 10.07.2018г. до 08.06.2020г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване в съда на заявлението по чл. 410 ГПК до окончателното ѝ изплащане, за които суми по ч. гр. дело № 02955/2020г. по описа на Районен съд – гр. Перник е издадена Заповед за изпълнение на парични задължения по чл. 410 от ГПК.

С оглед тези обстоятелства, ПРС е извел извод, че липсата на ангажирани по делото доказателства, сочещи за извършено плащане от страна на ответника, предявения от ищеца иск с правно основание чл. 422 ГПК вр. с чл. 79, ал. 1 ЗЗД вр. чл. 150 ал. 1 ЗЕ се явява основателен за сумата от 341,70 лева за периода от 10.07.2018г. до 01.09.2018г., а в останалата му част следва да бъде отхвърлен, като неоснователен, тъй като- от представения по делото Договор за наем № ***, се установявало, че считано от *** Община Перник е предоставила ползването на процесния имот под наем на Ю. О. Г.. Поради това съдът намирал, че ответникът по главния иск – Община Перник, е активно процесуално легитимиран да отговаря за задълженията на процесния имот само за част от исковия период, а именно: за времето от 01.05.2018г. до 15.09.2018г.

Настоящата съдебна инстанция намира, така изведените изводи за частично отхвърляне на претенцията на първоначалния ищец по делото са неоснователни, като счита, че исковата претенция, заявена от “Топлофикация- Перник” АД срещу Община Перник, следва да се уважи изцяло, и като е уважил частично иска и е отхвърлил част от претенциите, първостепенният съд е постановил едно неправилно решение в тази му част, което следва да се отмени и главните иски да се уважат изцяло като доказани по основание и размер /видно и от изслушаните СИЕ и СТЕ по делото/. Това е така защото, както съдът посочи по -горе Съгласно приетото в **ТР 2/2017 г. на ОСГК** на ВКС клиенти на топлинна енергия за битови нужди могат да бъдат и правни субекти, различни от посочените в чл. 153, ал. 1 ЗЕ, ако ползват топлоснабдения имот със съгласието на собственика и са сключили договор за продажба на топлинна енергия за битови нужди за този имот директно с топлопреносното предприятие. Договорът между това трето ползващо лице и топлопреносното предприятие подлежи на доказване по общия ред на ГПК. Разпоредбата на чл. 153, ал. 1 ЗЕ императивно установява кой е страна по облигационното отношение с топлопреносното предприятие, като меродавно е притежанието на вещно право върху имота - собственост или вещно право на ползване. В случая безспорно по делото пред ПРС е установено, че имотът е собственост на Община Перник, поради което и същата е легитимирана да отговаря в тома й качество за претендираната за потребена топлинна енергия доставена от ищцовото Дружество. По делото няма спор, че процесният недвижим имот е частна общинска собственост на Община Перник. От заключенията по приетите по делото съдебно-техническа експертиза и съдебно-икономическа експертиза се установява, че процесният имот е топлофициран, сградата, в която се намира, е присъединена към топлопреносната мрежа и през исковия период в процесния имот е доставяна топлинна енергия за битова гореща вода. В този смисъл и съдът правилно е уважил първоначалния иск на първоначалния ответник с/у Община Перник по реда на чл. 415, ал. 1, т. 1, вр. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 150, ал. 1 ЗЕ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД. Не може да се приеме, както е заключил ПРС, че след датата ***, сумите, претендирани от Топлофикация- Перник” АД се дължат от наемателя на имота. Такъв извод не се следва, както от изложените постановки в цитираното ТР, така и от факта, че няма данни по делото, наемателят да е уведомил топлофикационното Дружество, че след *** същият обитава имота- няма данни да е подал молба да откриване партида на нейно име, като нещо повече, видно и от представеното извлечение от сметка към исковата молба, то същото се води на трето за спора лице. Наемното правоотношение обвързва страните по него, не и третите лица, в случая Община Перник, която по изложените доводи по –горе следва да отговаря за исковата претенция в качеството й на собственик на имота. Следователно, решението се явява неправилно в атакуваната от “Топлофикация- Перник” АД част и следва да бъде отменено, като се уважи изцяло, както главната така и акцесорната претенция по исковата молба. В т.1 на ТР № 2 от

17.05.2018 г. по тълк. д. № 2/2017 г., на ОСГК на ВКС е прието, че изброяването в чл. 153, ал. 1 ЗЕ на собствениците и титулярите на ограниченото вещно право на ползване като клиенти на топлинна енергия за битови нужди и страна по продажбеното правоотношение с топлопреносното предприятие не е изчерпателно. Прието е също, че договорът между реално ползващото имота лице и топлопреносното предприятие не се презумира с установяване на факта на ползване на топлоснабдения имот, а подлежи на доказване, например с молба за откриване на индивидуална партида на ползвателя при топлопреносното дружество, какъвто не е процесният случай, / **АРГ. Решение на ПОС по възз.гр. дело № 850 по описа за 2019 год.**, /. Настоящият състав, вземайки предвид разрешените, дадени в цитираното ТР и въз основа на събраните по делото доказателства, намира, че ответникът е клиент на топлинна енергия за исковия период и претенцията се явява основателна, кретирайки заключенията и по изготвените по делото СИЕ и СТЕ. Настоящият съдебен състав, следователно намира, че главният иск се явява основателен и като такъв следва да бъде уважен, както и претенцията по чл.86 ЗЗД

Що се отнася до втората въззивна жалба, депозирана от срещу Община Перник, то съдът намира същата за частично основателна, като -настоящият съдебен състав не споделя изводите на първата инстанция и досежно неоснователност на предявените по реда на чл. 219, ал. 3 ГПК обратни иски с правна квалификация чл. 232, ал. 2, пр. второ ЗЗД и чл. 86, ал. 1 ЗЗД, вр. чл. 79, ал. 1 ЗЗД.

За да отхвърли обратните иски, ПРС е посочил, че в тежест на Община Перник е да докаже наличието на възникнало наемно правоотношение с Ю. О. Г., отнасящо се за процесния период за общинско жилище с адрес ***. Описал е че съгласно чл. 45а, ал. 1 ЗОС, вр. чл. 43, т. 1 ЗОС условията и редът за установяване на жилищни нужди и за настаняване под наем в жилищата на лица с жилищни нужди се определят с наредба на общинския съвет.

В тази връзка е приета Наредба за реда и условията за управление и разпореждане с общински жилища на територията на община Перник (Приета с Решение №1147/23.07.2015г. на Общински съвет Перник, изм. и доп. с Решение № 468/29.10.2019г. на ПАС; изм. и доп. с Решение № 293 от 25.09.2020г.). В наредбата (в редакцията към релевантния исков период, а и към настоящия) е предвиден смесен фактически състав за възникване или продължаване на наемното правоотношение: заповед на кмета – чл. 21, ал. 1 от наредбата и писмен договор за наем по чл. 24, ал. 1 от наредбата, в който се определят: правата и задълженията на наемателя и наемодателя; наемната цена; заплащане на консумативи и такса смет; отговорността при неизпълнение; поддържането и други условия по наемното правоотношение. В чл. 28 от Наредбата пък е решен въпросът за резервно жилище.

По делото от страна на ищеца по обратния иск са представени заверени копия на Заповед № *** на Кмета на Община Перник и Договор за наем № ***, от които се установявало, че считано от *** Община Перник е предоставила ползването на процесния имот под наем на Ю. О. Г..

Обратният иск, обаче, е предявен при условието, че Община Перник бъде осъдена да заплати на ищеца по главния иск предявените вземания, то петитумът е формулиран в смисъл, че искът се предявява до размера, за който евентуално се уважава главния иск. Такова формулиране на петитума не е недопустимо, тъй като спорното право е очертано като страни, а размерът му е пряко свързан с размера на главния иск, връзката с който е и условие за предявяване на обратния иск.

В случая, съдът е счел, че след като главният иск е уважен частично, за период от време, през който Община – Перник и ответникът по обратния иск не са се намирали в обигационни отношения. Поради това, обратният иск следвало да бъде отхвърлен, като неоснователен.

ПОС, видно от изложените доводи по –горе счита главната претенция за изцяло доказана, както по основание, така и по размер, предвид което следва да посочи и контрааргументите си за уважаване и на претенцията по обратния иск.

Правилно районният съд е посочил, че съгласно чл. 232, ал. 2, пр. второ ЗЗД наемателят е длъжен да заплаща разходите, свързани с ползването на вещта, сред които са и тези за стойността на ползвана топлинна енергия.

Предявеният обратен иск е с правна квалификация чл. 232, ал. 2, пр. второ от ЗЗД, по който ищецът следва да докаже наличието на валидно наемно правоотношение с ответника, изпълнение на задължението си по договора за наем да предаде за ползване наетия имот, в следствие на което за ответника - наемател е възникнало задължението за заплащане на разходите, свързани с ползването на наетия имот. По делото от представените пред първата инстанция писмени доказателства, се установява /представени заверени копия на Заповед № *** на Кмета на Община Перник и Договор за наем № ***, от които се установява, че считано от *** Община Перник е предоставила ползването на процесния имот под наем на Ю. О. Г./, че по силата на Договор за наем № 1*** ответницата по обратния иск Ю. О. Г. от *** /видно от клаузите на договора/ е влязла във владение на имота в качеството ѝ на негов наемател, а наемодател е ищецът по обратния иск- Община Перник. Ползването, както правилно е посочил районният съд може да възникне въз основа на договор, а и при липсата на такъв, като ползването е по облигационно правоотношение, като в случай се конкретизира договорът на база който е предоставено ползването на имота / въз основа на договор за наем, което е от значение за нормата на чл. 232, ал. 2, пр. второ

ЗЗД/.

По своето предназначение жилищата, представляващи общинска собственост, могат се отдават за настаняване под наем на граждани с установени жилищни нужди, като понастоящем условията и редът за това се определят с наредба на съответния общински съвет. (арг. чл. 43, т. 1, вр. чл. 42, ал. 1, т. 1 и чл. 45а ЗОС). Съгласно чл. 24, ал. 1 от Наредбата за реда и условията за управление и разпореждане с общински жилища на територията на Община Перник въз основа на настанителната заповед кметът на общината сключва писмен договор за наем по образец, в който се определят правата и задълженията на страните, включително задължението за заплащане на консумативни разноски / в случая-Договор за наем № ***, /. По делото, безспорно се установява, че именно ответникът по насрещния иск е обитател във фактическо владение на имота/наемател/ на имота, като същият дължи претендираните суми по силата на цитираното облигационно отношение, които при положение, че не е заплатил и ответникът – собственик е осъден да заплати, следва да репарира на същия именно в качеството си на наемател на имота по силата на облигационното правоотношение, като същата е и понастоящем във владение на имота на облигационно основание /няма данни да е напуснала имота/. Както съдът посочи по-горе- Договорът за наем е облигационно правоотношение, което по арг. от разпоредбата на чл. 21, ал. 1 ЗЗД поражда действие между страните по него, а спрямо трети лица- само в предвидените от закона случаи. Такова изключение не е предвидено по отношение на заплащането на цената за доставената топлинна енергия до наетия имот. Действително, съобразно разпоредбата на чл. 232, ал. 2 ЗЗД наемателят е длъжен да заплаща както наемната цена, така и разходите, свързани с ползването на имота и цената на доставената в наетото помещение топлинна енергия, съставлява такъв разход. Посочената правна норма, обаче, урежда само отношенията между наемодателя и наемателя. Материално-правното основание на иска е облигационно - задължение за заплащане цена на доставена стока по договор за търговска продажба, който също поражда задължения само за страните по него, но не и за трето лице, каквото в случая се явява наемателят. От всичко изложено се налага извод, че насрещният е иск също се явява основателен както по размер общото задължение на наемателя да заплаща разходите, свързани с ползването на вещта (аргчл. 232, ал. 2 ЗЗД),, така и по основание, и като такъв следва да бъде уважен относно главницата в размер на сумата от 285,15 лева за периода от 15.09.2018 г. до 31.10.2018 г. или за времето след сключване на наемния договор, като представените настанителни заповеди не доказват възникването на такова правоотношение и затова искът следва да бъде отхвърлен досежно главницата за периода от 01.05.2018 г до 15.09.2018 г.или за сумата от 442,95 лева, за която част претенцията се явява недоказан и неоснователна.

Исковата претенция за сумата от 122,80 лева – лихва за забава за периода от 10.07.2018г. до 08.06.2020г. по обратния иск, съдът намира, че следва да бъде изцяло отхвърлена по следните съображения Искът за сумата в размер на 122,80 лева, представляваща законна лихва за забава на месечните плащания съдът намира за неоснователен, поради което правилно е отхвърлен. Дължимостта на тази претенция почива на правилото на чл. 86, ал. 1 ЗЗД, съгласно който при неизпълнение на парично задължение, длъжникът дължи обезщетение в размер на законната лихва от деня на забавата. Забавата е регламентирана в чл. 84 ЗЗД, който предвижда, че тя настъпва изтичането на определен от страните срок; след покана от кредитора, ако не е определен срок и е обособена хипотеза при непозволено увреждане - без покана, като чл. 70, ал. 1 ЗЗД повелява, че срокът се смята уговорен в полза на длъжника, ако не следва друго от волята на страните или от естеството на задължението. В конкретния случай, макар ответникът по обратния иск дължи заплащане на цената на консумираната топлоенергия за съответния период, по делото не се представиха доказателства, а и твърдения, че същият е изпаднал в забава преди подаване на исковата молба по обратния иск, което действие следва да се счете за покана по смисъла на чл. 84, ал. 2 ЗЗД и от който момент следва да бъде присъдена лихва върху главницата.

Обратният иск има за предмет притезание на привличащата срещу подпомагащата страна, основано на разпоредбата на чл. 79 ЗЗД за реално изпълнение на договорно задължение, като по своята процесуална характеристика, предявяването на обратен иск по реда на чл. 219, ал. 3 ГПК, съставлява последващо обективно съединяване на искове при условията на положителна евентуалност. Уважаването на главния иск е предпоставка за уважаването на евентуалния (макар и той да почива на друго основание, различно от това на главния), като специфичното при обратния иск е създаването на условно изпълнително основание - правото на изпълнение по този иск се поражда едва след като главното задължение е погасено, поради което осъждането следва да е под условие, че Община Перник удовлетвори кредитора "Топлофикация - Перник" АД.

Горното налага извод за частична основателност на депозираната въззивна жалба от Община Перник, като досежно главницата по обратния иск, следва да отмени първоинстанционното решение за горепосочената сума и част, като неправилно и незаконосъобразно, в какъвто смисъл жалбата е частично основателна, но решението следва да се потвърди макар и с други мотиви, видно от изложеното по-горе досежно акцесорната претенция, която следва да се отхвърли, както правилно е счел и районният съд.

Разноски

С обжалваното Решение Районният съд относно ищецът „Топлофикация Перник“ АД, е посочил, че ищецът по главния иск претендира направените по делото разноски, като е бил представляван от юрисконсулт както в заповедното, така и в исковото производство. На основание чл.78, ал.8 ГПК, вр. чл. 37, ал.1 от Закона за правната помощ вр. чл. 26 от Наредбата за правната помощ, съдът следва да определи размера на юрисконсултското възнаграждение. В процесния случай, след като взе предвид конкретния интерес, както и фактическата и правна сложност на делото, ПРС намира, че следва да определи юрисконсултско възнаграждение в размер на 150,00. общо за заповедното и исковото производства, от които: 100.00 лева – за исковото производство и 50.00 лева – за заповедното производство.

С оглед гореизложеното съдът е изчислил, че ищецът е доказал разноски в общ размер на 460,00 лв, от които: 50,00 лв. за държавна такса в двете производства (исково и заповедно), 150,00 лева – юрисконсултско възнаграждение в исковото и заповедно производства, 250.00 лева – възнаграждение на вещи лица и 10,00 лева – такси за 2 броя съдебни удостоверения. В съответствие с уважената част от исковите му, на ищеца ПРС е присъдил сумата от 218,40 лева за направените по делото пред него и дело и ч. гр. д. № 02955/2020г. по описа на ПРС, разноски.

Предвид изхода на спора на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК на „Топлофикация Перник“ АД се дължат разноски в общ размер на сумата от 457,48 лева, представляващи разноски по гр.д. 4453 от 2020 г., и по ч.гр.д. 2955 от 2020 г. /като е приспадналата сумата от 52,52 лева присъдена от ПРС/ И сумата в размер на 125 лева, представляващи разноски по настоящото въззивно гражданско дело 381/2021 г. по описа на ПОС./съгласно представен списък по чл. 80 ГПК/.Следва да се посочи, че на основание чл. 78, ал. 8 ГПК, вр. чл. 37, ал. 1 Закона за правната помощ, вр. чл. 26 от Наредбата за правната помощ, съдът следва да определи размера на юрисконсултското възнаграждение. В процесния случай, след като взе предвид конкретния интерес, както и фактическата и правна сложност на делото, Окръжният съд счита, че следва да определи юрисконсултско възнаграждение за въззивното производство в размер на 100 лв. за всяка за обжалвалите решението страни.

С оглед изхода на спора и на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК ответницата по обратния иск ще следва да заплати на Община Перник, направените по делото разноски, съобразно уважената част на исковата претенция спряно нея или разноски в размер на сумата от 221,17 ЛЕВА, разноски по чгр.д. 2955 от 2020 г. на ПРС и по главните и обратните икове, предявени по гр.д. 4453 от 2020 г на ПРС И да заплати на Община Перник, ЕИК 000386751, на осн. чл. 78, ал.1 ГПК сумата в размер на 83,78 лева- разноски по главния и обратния иск по в.гр.д. 381 за 2021 г по описа на ПОС,

съобразно уважената част от исковата претенция. В процесния случай, след като взе предвид конкретния интерес, както и фактическата и правна сложност на делото, Окръжният съд счита, че следва да определи юрисконсултско възнаграждение за въззивното производство в размер на 100 лв. за всяка за обжалвалите решението страни.

Ю. О. Г. не е направила надлежни искания за разноски, както пред първата, така и пред настоящата инстанция.

Тъй като се касае за гражданско дело и цената на иска е под 5 000 лв., то съгласно разпоредбата на чл. 280, ал.3, т.1, предл. 1-во от ГПК, решението не подлежи на касационно обжалване.

Предвид изложеното, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 260273 / 04.03.2021г., постановено по гр.д. № 4453/2020г. по описа на Пернишкия районен съд в частта, с която са отхвърлени исковете на “Топлофикация- Перник”АД, гр.Перник срещу Община Перник за сумата над -от 341,70 лева главница, представляваща стойност на доставена, ползвана, но незаплатена топлинна енергия за апартамент - общинско жилище, находящо се в *** до претендираната такава в размер на сумата от 728, 10 лева за периода от 01.05.2018 г. до 31.10.2018 г., и в частта с която е отхвърлена претенцията за лихва за забава за сумата над 62,29 лева, представляваща законна лихва за забава за периода от 10.07.2018г. до 08.06.2020г., до претендираната за периода сума от 122,80 лева, ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване в съда на заявлението по чл. 410 ГПК - 23.06.2020г. до окончателното ѝ изплащане, за които суми по ч. гр. дело № 02955/2020г. по описа на Районен съд - гр. Перник е издадена Заповед за изпълнение на парични задължения по чл. 410 от ГПК, ВМЕСТО КОЕТО ПОСТАНОВЯВА

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО че Община Перник с ЕИК 000386751, със седалище и адрес на управление гр. Перник, пл. „Св. Иван Рилски” № 1 А, дължи на Топлофикация- Перник”АД, с ЕИК:113012360 и със седалище и адрес на управление: гр. Перник, ж.к. „Мошино“, ТЕЦ “Република” сумите над уважените размери от ПРС- главница-над 341,70 лева, представляваща стойност на доставена, ползвана, но незаплатена топлинна енергия за апартамент - общинско жилище, находящо се в *** до претендираната такава в размер на сумата от 728, 10 лева за периода от 01.05.2018 г. до 31.10.2018 г., и лихва за забава за сумата над 62,29 лева, представляваща законна лихва за забава за периода от 10.07.2018г. до 08.06.2020г., до претендираната за

периода сума от 122,80 лева, ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване в съда на заявлението по чл. 410 ГПК - 23.06.2020г. до окончателното ѝ изплащане, за които суми по ч. гр. дело № 02955/2020г. по описа на Районен съд - гр. Перник е издадена Заповед за изпълнение на парични задължения по чл. 410 ГПК.

ОТМЕНЯ решение № 260273 / 04.03.2021г., постановено по гр.д. № 4453/2020г. по описа на Пернишкия районен съд в частта, с която са отхвърлени като неоснователни предявените от Община Перник с ЕИК 000386751, със седалище и адрес на управление гр. Перник, пл. „Св. Иван Рилски” № 1 А, по реда на чл. 219, ал. 3 ГПК обратни искиове от Община Перник, ЕИК 000386751, със седалище и адрес на управление гр. Перник, пл. „Св. Иван Рилски” № 1 А за осъждане на Ю. О. Г., с ЕГН: ***** да заплати сумата **ЗА РАЗЛИКАТА** от **285,15** лева за периода от ***. до ***. До сумата от 728,10 лева, представляваща незаплатени разходи за ползване на имот, а именно: стойността на топлинна енергия, доставяна за топлофициран имот, находящ се в *** за периода от *** до ***, **И ВМЕСТО КОЕТО ПОСТАНОВЯВА**

ОСЪЖДА на основание чл. 232, ал. 2 и чл. 79, ал. 1 от ЗЗДЮ. О. Г., с ЕГН: ***** да заплати на Община Перник, ЕИК 000386751, сумата в размер на сумата от 285,15 лева- главница за периода от *** до ***, представляваща незаплатени разходи за ползване на имот, а именно: стойността на топлинна енергия, доставяна за топлофициран имот, находящ се в ***.

ПОТВЪРЖДАВА РЕШЕНИЕТО В останалата част.

ОСЪЖДА Община Перник, ЕИК 000386751, на осн. чл. 78, ал.1 ГПК да заплати на Топлофикация- Перник”АД, с ЕИК:113012360 сумата в размер на 457,48 лева, представляващи разноси по гр.д. 4453 от 2020 г., и по ч.гр.д. 2955 от 2020 г. на ПРС

ОСЪЖДА Община Перник, ЕИК 000386751, на осн. чл. 78, ал.1 ГПК да заплати на Топлофикация- Перник”АД, с ЕИК:113012360 сумата в размер на 125 лева, представляващи разноси по настоящото въззивно гражданско дело 381/2021 г. по описа на ПОС.

ОСЪЖДА Ю. О. Г., с ЕГН: ***** да заплати на Община Перник, ЕИК 000386751, на осн. чл. 78, ал.1 ГПК сумата в размер на 221,17 ЛЕВА, разноси по чгр.д. 2955 от 2020 г. на ПРС и по главните и обратните искиове, предявени по гр.д. 4453 от 2020 г на ПРС.

ОСЪЖДА Ю. О. Г., с ЕГН: ***** да заплати на Община Перник, ЕИК 000386751, на осн. чл. 78, ал.1 ГПК да заплати на Община Перник, ЕИК 000386751, на осн. чл. 78, ал.1 ГПК сумата в размер на 83,78 лева- разноси по главния и обратния

иск по в.гр.д. 381 за 2021 г по описа на ПОС.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____